

РЕШЕНИЕ

№ 2731

гр. София, 22.04.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 3 състав,
в публично заседание на 08.03.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Ива Кечева

при участието на секретаря Мариана Велева, като разгледа дело номер **9569** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 156 вр. чл. 144, ал. 1 вр. чл. 107, ал. 4 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс (ДОПК) вр. чл. 4, ал. 1 от Закона за местните данъци и такси (ЗМДТ).

Образувано е по жалба на А. В. К., ЕГН [ЕГН], от [населено място], срещу Акт за установяване на задължение по декларация (АУЗД) № ДИЛ20-ГР94-191(5)-1/16.06.2020 г., издаден от П. С., на длъжност главен специалист в отдел „Общински приходи - И.” при дирекция „Общински приходи” към направление „Финанси и здравеопазване” при Столична община, в частта потвърдена с решение № СФД20-РД28-185/01.09.2020 г., издадено от директор на дирекция Общински приходи при Столична община.

Жалбоподателят излага подробни доводи за незаконосъобразност на оспорения акт, като твърди, че лекият автомобил, за който е определен данък, не е негова собственост, считано от 2001 г., когато го е предал на трето лице с нотариално заверено пълномощно, поради невъзможност да му прехвърли правото на собственост. Впоследствие, при проведен разговор третото лице, придобило процесното МПС, обещава на К., че ще уреди въпроса със собствеността, но през 2016 г. се установило, че е починало, а наследниците му отказали да съдействат на жалбоподателя. В жалбата се твърди, че оспорващият многократно се е обръщал за съдействие от КАТ и е установил, че регистрационният номер и номерът на рамата на автомобила са били сменени, в периода, в който К. не го е владял, а считано от 22.11.2016 г. е със служебно прекратена регистрация.

Ответникът – директор на дирекция „Приходи и администриране на местни данъци и такси” на Столична община, чрез юрк. С., изразява становище неоснователност на жалбата. Претендира присъждане на юрсконсултско възнаграждение.

Административен съд София- град, след като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Установява се, че с декларация по чл. 54 от ЗМДТ вх. № Т28187 от 01.01.1998 г. по описа на Район Илиден - СО А. В. К. е декларирал придобиването на лек автомобил рег. [рег.номер на МПС] , двигател № 3А1564635, рама № JT1W0AL2500023798, марка ТОЙОТА, модел ТЕРСЕЛ.

Във връзка с решение № СФД20-ЗД28-118/18.05.2020 г., с което е отменен АУЗД № 599663-1/10.04.2020 г., е издадено нареждане от 18.05.2020 г. на орган по приходи при СО за образуване на административно производство по чл. 107, ал. 3 от ДОПК за установяване на публични общински вземания на А. К. за данък за МПС - рег. [рег.номер на МПС] , двигател № 3А1564635, рама № JT1W0AL2500023798, марка ТОЙОТА, модел ТЕРСЕЛ, за периода 01.01.2015 г. – 31.12.2019 г.

С оспорения в настоящото производство АУЗД № ДИЛ20-ГР94-191(5)-1/16.06.2020 г., издаден от П. С., на длъжност главен специалист в отдел „Общински приходи - И.” при дирекция „Общински приходи” към направление „Финанси и здравеопазване” при Столична община, на А. В. К., на основание чл. 107, ал. 3 от ДОПК са установени задължения за данък върху превозните средства за периода 2015 г. - 2019 г., за лек автомобил рег. [рег.номер на МПС] , двигател № 3А1564635, рама № JT1W0AL2500023798, марка ТОЙОТА, модел ТЕРСЕЛ, в размер общо на 226,02 лева, заедно с лихви в размер на 64,41 лв., изчислени към 16.06.2020 г. Административният орган е констатирал, че автомобилът е деклариран служебно с декларация по чл. 54 от ЗМДТ вх. № Т28187 от 01.01.1998 г., а К. е собственик на 1/1 ид.ч. от процесното МПС. От декларирането на МПС до настоящия момент данъчно задълженото лице не е подавало коригираща декларация. Ответникът се е позовал на удостоверение от СДВР вх. № 433200-514 от 03.06.2020 г., съгласно което към 05.05.2020 г. лекият автомобил продължава да е собственост на А. К., който се явява и данъчно задължено лице /ДЗЛ/ за дължимия данък за МПС по смисъла на чл. 53 ЗМДТ. Посочено е, че съгласно чл. 52, т. 1 от ЗМДТ с данък върху превозните средства се облагат превозните средства, регистрирани за движение по пътната мрежа в Република България, поради което са определени задължения за данък, както следва: - за периода от 01.01.2015 г. до 31.12.2018 г. е определен данък за превозното средство в общ размер на 182,24 лева, или по 45,56 лв. за всяка година; - за периода 01.01.2019 г. – 31.12.2019 г. е определен данък за превозното средство в общ размер на 43,78 лева. Върху общия размер на задължението са определени лихви в размер на 64,41 лв., изчислени към 16.06.2020 г. Актът е връчен на ДЗЛ на 16.06.2020 г.

Жалбата по реда на чл. 107, ал. 4 ДОПК е подадена на 25.06.2020 г. В срока по чл. 155 вр. чл. 144 ДОПК вр. чл. 4, ал. 1 и ал. 5 ЗМДТ е издадено решение № СФД20-РД28-185/01.09.2020 г. от директор на дирекция Общински приходи при Столична община, с което АУЗД № ДИЛ20-ГР94-191(5)-1/16.06.2020 г. е отменен в частта на установените задължения за м. декември 2016 г. и за цялата 2017 г. и е потвърден в останалата му част. Решаващият орган е изложил мотиви за законосъобразност на АУЗД, като издаден от компетентен орган и при липса на

допуснати съществени процесуални нарушения. Позовал се е на удостоверение от Отдел „Пътна полиция“ рег. № 433200-51410/03.06.2020 г., в което е посочено, че процесното МПС е собственост на жалбоподателя и към 05.05.2020 г. „няма данни за промяна на собствеността“. На основание чл. 58, ал. 4 от ЗМДТ и предвид обстоятелството, че регистрацията на лекия автомобил е прекратена служебно, считано от 22.11.2016 г., е прието, че определените задълженията за данък МПС на жалбоподателя следва да бъдат отменени в частта за м. декември 2016 г. и за цялата 2017 г. По отношение на задълженията за 2015 г., м.01-11.2016 г., 2018 г. и 2019 г. е прието, че са правилно определени, съгласно чл. 58, ал. 5 от ЗМДТ (в сила от 01.01.2018 г.).

Въз основа на приетите по делото доказателства се установява, че на 10.08.2017 г. К. е подал искане до началника на отдел Пътна полиция /ОПП/ - СДВР да му бъде издадено удостоверение с данни за прекратяване на регистрацията за движение на процесното МПС. В отговор е издадено удостоверение рег. № 433200 от 27.04.2018 г. от началника на ОПП – СДВР, в което е посочено, че на 16.09.1998 г. лекият автомобил е регистриран на името на А. К. и към 04.09.2017 г. няма данни за промяна в собствеността. Цитирани са разпоредби от Наредба № I -45 от 24 март 2000 г. за регистриране, отчет, спиране от движение и пускане в движение, временно отнемане, прекратяване и възстановяване на регистрацията на моторните превозни средства и ремаркета, теглени от тях, и реда за предоставяне на данни за регистрираните пътни превозни средства.

На 18.05.2018 г. К. е подал ново заявление до началника на отдел Пътна полиция /ОПП/ - СДВР, с искане за служебно прекратяване на регистрацията на процесния автомобил, като неотговарящ на изискванията към табели с рег. номер на българските стандарти. Представен е отговор от 10.07.2018 г. от началник на ОПП – СДВР, в който е посочено, че на 29.06.2006 г. лекият автомобил е получил нов рег. номер СА7429ВМ – табели, които отговарят на българските стандарти. Заявено е, че съгласно чл. 19 от Наредба № I -45 от 24 март 2000 г. при прекратяване на регистрацията на основанията, посочени в чл. 18, т. 1 от наредбата, се представят табелите с регистрационен номер.

От удостоверение рег. № 43320051410 от 03.06.2020 г., издадено от началник сектор ППС при ОПП - СДВР, се установява, че лек автомобил ТОЙОТА ТЕРСЕЈІ, рег. [рег.номер на МПС] /бивш рег. [рег.номер на МПС] /, двигател № 3А1564635, рама № JT1W0AL2500023793, на 16.09.2009 г. е регистриран на името на А. В. К. и към 05.05.2020 г. няма промяна в собствеността. На 29.06.2006 г. е заявена административна услуга „Промяна на регистрацията - промяна на номер. Пускане в движение“ от С. Т. и към 05.05.2020 г. няма вписан ползвател. На 22.11.2016 г. регистрацията е прекратена служебно по чл. 143, ал. 10 от ЗДвП.

В отговор на заявление от 05.05.2020 г., подадено от А. К., е издадено уведомление рег. № 43320051408 от 03.06.2020 г. от началник сектор ППС при ОПП - СДВР, в което е цитирано съдържанието на чл. 18, т. 1 и чл. 18а от Наредба № I -45 от 24 март 2000 г. за регистриране, отчет, спиране от движение и пускане в движение, временно отнемане, прекратяване и възстановяване на регистрацията на моторните превозни средства и ремаркета, теглени от тях, и реда за предоставяне на данни за регистрираните пътни превозни средства. Посочено е, че ако табелите с рег. номер са откраднати или изгубени и отговарят на съответните стандарти, прекратяване на регистрацията се извършва след обявяването им за издирване в съответните звена на

МВР.

Установява се, че с постановление от 23.06.2016 г. на прокурор при СРП е отказано образуване на наказателно производство по подаден от А. К. сигнал, съдържащ данни за необходимост от снемане от отчет на МПС.

По делото е изисквана и представена информация от третото за процеса лице – Гаранционен фонд, относно сключени полици за застраховка Гражданска отговорност за процесния лек автомобил с рег. [рег.номер на МПС] /бивш рег. [рег.номер на МПС] /, в която като собственик е посочен жалбоподателят.

Според заявление от третото за процеса лице – Л. И. АД, дружеството не разполага с данни за лицата, сключили полици за застраховка Гражданска отговорност за процесния лек автомобил с рег. [рег.номер на МПС] /бивш рег. [рег.номер на МПС] /.

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е подадена в срока по чл. 156, ал. 1 ДОПК вр. чл. 144 ДОПК, след изчерпване на задължителното административно обжалване, от надлежна страна и е процесуално допустима. Разгледана по същество е частично основателна.

Съгласно чл. 160, ал. 2 съдът преценява законосъобразността и обосноваването на ревизионния акт (в случая акт за установяване на задължение по декларация), като преценява дали е издаден от компетентен орган и в съответната форма, спазени ли са процесуалните и материално правните разпоредби по издаването му.

Оспореният АУЗД е издаден от П. С., на длъжност главен специалист в отдел „Общински приходи - И.” при дирекция „Общински приходи” към направление „Финанси и здравеопазване” при Столична община. Със заповед № СОА20-РД09-1362/14.02.2020 г., издадена от кмета на СО, са определени служители от състава на СО, които извършват производства по установяване, обезпечаване, събиране и контрол на публични общински вземания по реда на ДОПК и упражняват компетентността на органи по приходите в производствата по чл. 4, ал. 1, ал. 3 и чл. 9б от ЗМДТ, сред които са и служителите на длъжност главен специалист в отделите „Общински приходи - И.”. Следователно издателят на акта е орган, разполагащ с материална компетентност по смисъла на чл. 107, ал. 1 от ДОПК вр. чл. 4, ал. 1 и ал. 3 от ЗМДТ. Не са допуснати нарушения на административнопроизводствените правила – актът е мотивиран, като са изложени фактическите и правни основания за издаването му.

Предмет на оспорване в настоящото производство е АУЗД № ДИЛ20-ГР94-191(5)-1/16.06.2020 г., в частта потвърдена с решение № СФД20-РД28-185/01.09.2020 г., с която са определени задължения за данък по чл. 52 от ЗМДТ за периода от 01.01.2015 г. до 30.11.2016 г., както и за периода от 01.01.2018 г. до 31.12.2019 г., ведно с начислените лихви.

Съгласно чл. 107, ал. 3, изр. 3 и 4 ДОПК акт за установяване на задължение по декларация може да се издаде и служебно при установяване на несъответствие между декларираните данни и данните, получени от трети лица и организации, след като е изчерпан редът по чл. 103, както и когато не е подадена декларация или задължението не е платено в срок и не е извършена ревизия. Акт може да се издаде и служебно въз основа на собствени данни, данни, получени от трети лица и организации, когато по закон не е предвидено подаване на декларация и задължението не е платено и не е извършена ревизия.

Съгласно чл. 52, т. 1 от ЗМДТ с данък върху превозните средства се облагат превозните средства, регистрирани за движение по пътната мрежа в Република България, а данъкът се заплаща от собствениците на превозните средства /чл. 53/. Според чл. 58, ал. 4 ЗМДТ /в редакцията в сила от 01.01.2013 г./ за превозните средства, на които е прекратена регистрацията, данък не се дължи от месеца, следващ месеца на прекратяване на регистрацията за движение. Следователно, правото на собственост върху превозното средство, попадащо в обхвата на чл. 52 ЗМДТ и регистрацията му за движение по пътищата, е правопораждащият юридически факт за дължимост на данъка, поради което легитимирайки се като негов собственик до прекратяване на регистрацията, за ДЗЛ по смисъла на чл. 53 ЗМДТ, възниква задължението за заплащане в законоустановения срок (чл. 60 ЗМДТ) на данък върху превозните средства.

От приетите по делото доказателства се установи по несъмнен начин, че А. К. е бил собственик на процесния автомобил в периодите, за които е установен данък върху превозното средство – от 01.01.2015 г. до 31.12.2019 г. Твърденията на жалбоподателя, че е предоставил ползването на МПС на трето лице през 2001 г. и от тогава до настоящия момент не е владял автомобила не обуславят недължимост на данъка по чл. 52, т. 1 от ЗМДТ, предвид императивната разпоредба на чл. 53 от ЗМДТ. Доводите за придобиване на собствеността върху МПС от третото лице С. Т. на основание чл. 80, ал. 1 от Закона за собствеността са неоснователни, тъй като не са ангажирани доказателства, че именно това лице е владяло движимата вещ непрекъснато в продължение на 5 години. В тази връзка следва да се посочи, че договарянето за прехвърляне на собственост върху МПС е формален и изискванията за сключването му са регламентирани в чл. 144 от Закона за движение по пътищата, но в случая липсват доказателства, а и не се твърди от жалбоподателя, че е прехвърлена собствеността по посочения ред.

На следващо място, по делото бе установено по безспорен начин, че на 22.11.2016 г. регистрацията на процесния автомобил е прекратена служебно на основание чл. 143, ал. 10 от ЗДвП, който предвижда служебно прекратяване на регистрацията на пътни превозни средства, за които е получено уведомление от Гаранционния фонд по чл. 574, ал. 11 от Кодекса за застраховането. Служебно прекратена регистрация на пътно превозно средство се възстановява служебно при предоставени данни за сключена застраховка от Гаранционния фонд по реда на чл. 574, ал. 6 или по желание на собственика след представяне на валидна застраховка "Гражданска отговорност" на автомобилистите. Следвателно, считано от 01.12.2016 г., с оглед служебно прекратената регистрация на процесния автомобил на основание чл. 58, ал. 4 от ЗМДТ, жалбоподателят не е дължал данък за превозното средство, както правилно е прието в решение № СФД20-РД28-185/01.09.2020 г. Неправилен обаче е изводът на горестоящия орган за дължимост на данъка, считано от 01.01.2018 г. съгласно действащата от тази дата нова ал. 5 на чл. 58 ЗМДТ, по следните съображения:

Разпоредбата на чл. 58, ал. 5 (нова – ДВ, бр. 97 от 2017 г., в сила от 1.01.2018 г.) изключва приложението на ал. 4 от същата пр. норма и установява дължимост на данък върху превозното средство, в случаите при служебно прекратена регистрация по реда на чл. 143, ал. 10 от Закона за движението по пътищата, и за превозните средства със служебно прекратена регистрация поради това, че са с табели с регистрационен номер, които не отговарят на изискванията на българските държавни стандарти – БДС 15980 и БДС ISO 7591. Новата норма на ал. 5 от чл. 58 е

материалноправна и нейното действие е за напред, като поема под своето действие бъдещи юридически факти и юридическите факти, които заварва, но не са се реализирали изцяло. На тази разпоредба не е придадено обратно действие по смисъла на чл. 14 от ЗНО, като изрично с § 56 от ПЗР към Закона за изменение и допълнение на Закона за Министерството на вътрешните работи (ДВ, бр. 97 от 2017 г.), е регламентирано, че § 52 от ПЗР на ЗИДЗМВР, с който е създадена новата ал. 5 на чл. 58 от ЗМДТ, влиза в сила от 1 януари 2018 г. Недопустимо е скрито ретроградно действие на данъчен закон, при положение, че вече са уредени данъчните отношения - недължимост на данък за превозно средство с прекратена регистрация, съгласно чл. 58, ал. 4 от ЗМДТ. Разпоредбата на чл. 58, ал. 5 ЗМДТ следва да се прилага за задължения, възникнали след датата на влизането ѝ в сила - 1.01.2018 г., и при наличие на предвидените с нея предпоставки – служебно прекратяване на регистрацията на ПС по реда на чл. 143, ал. 10 от Закона за движението по пътищата, извършено след посочената дата. Разпоредбата е неприложима при вече изцяло реализирани данъчноправни отношения – недължимост на данък на основание чл. 58, ал. 4 ЗМДТ, настъпила преди влизане в сила на ал. 5 на чл. 58 ЗМДТ, какъвто е разглеждания случай. След като дължимостта на данъка е дерогирана съгласно чл. 58, ал. 4 ЗМДТ, преди датата на влизане в сила на изключващата разпоредба на чл. 58, ал. 5 ЗМДТ и не са възникнали нови юридически факти след тази дата, следва да се приеме, че данъчното правоотношение за процесния автомобил е приключило и спрямо него не може да намери приложение новата ал. 5 на чл. 58 ЗМДТ.

По гореизложените съображения настоящият съдебен състав приема, че оспореният АУЗД е законосъобразен в частта на определените задължения за данък по чл. 52 ЗМДТ за периода от 01.01.2015 г. до 30.11.2016 г., както правилно е прието с решение № СФД20-РД28-185/01.09.2020 г. на директор на дирекция Общински приходи при Столична община. В останалата част, потвърдена с посоченото решение – за определените задължения за периода от 01.01.2018 г. до 31.12.2019 г., актът следва да бъде отменен, поради противоречието му с материалния закон.

Воден от горното, Административен съд София- град, I отделение, 3-ти състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на А. В. К., ЕГН [ЕГН], Акт за установяване на задължение по декларация № ДИЛ20-ГР94-191(5)-1/16.06.2020 г., издаден от П. С., на длъжност главен специалист в отдел „Общински приходи - И.“ при дирекция „Общински приходи“ към направление „Финанси и здравеопазване“ при Столична община, в частта потвърдена с решение № СФД20-РД28-185/01.09.2020 г., издадено от директор на дирекция Общински приходи при Столична община, с която са определени задължения за данък по чл. 52 от ЗМДТ за периода от 01.01.2018 г. до 31.12.2019 г., ведно с начислените лихви.

ОТХВЪРЛЯ жалбата на А. В. К., ЕГН [ЕГН], срещу Акт за установяване на задължение по декларация № ДИЛ20-ГР94-191(5)-1/16.06.2020 г., издаден от П. С., на длъжност главен специалист в отдел „Общински приходи - И.“ при дирекция „Общински приходи“ към направление „Финанси и здравеопазване“

при Столична община, в частта потвърдена с решение № СФД20-РД28-185/01.09.2020 г., издадено от директор на дирекция Общински приходи при Столична община, с която са определени задължения за данък по чл. 52 от ЗМДТ за периода от 01.01.2015 г. до 30.11.2016 г., ведно с начислените лихви.

СЪДИЯ: